

Η δική του Αμερική

02/06/2015

Όλοι μας έχουμε στο μυαλό μας την Αμερική σαν τη χώρα όπου όλα τα όνειρα εκπληρώνονται. Όπου ο ουρανός είναι το όριο για την επιτυχία. Έτσι λένε. Ο Χρήστος Τερζίδης ζει τα τελευταία πέντε χρόνια σε αυτή την χώρα ή μάλλον καλύτερα, περνάει μεγάλο κομμάτι του χρόνου του εκεί προσπαθώντας ίσως μία μέρα να μείνει μόνιμα. Και αυτή είναι η δική του εκδοχή για την Αμερική.

Αφετηρία

Η μία μου γιαγιά από τον Πόντο. Η άλλη από την Σμύρνη. Οι γονείς μου μεγάλωσαν σε διπλανά χωριά έξω από την Πτολεμαίδα και εγώ γεννήθηκα Γερμανία. Αλλά δεν έχω καμία μνήμη. Είμαι Θεσσαλονικιός. Θεσσαλονίκη μεγάλωσα. Όπως μεγάλωσαν όλα τα παιδιά την δεκαετία του '70 και '80. Παίζοντας με καπάκια από άδεια μπουκάλια και έχοντας για μπάλλα είτε πατημένα κουτάκια κόκα κόλας ή κάνοντας μπάλλα το αλουμινόχαρτο από το σάντουιτς που μας έβαζε η μάνα μας για το σχολείο. Τρέμοντας από την αγωνία και την ένταση τις παραμονές κάθε αγώνα ΠΑΟΚ- Άρη στο μπάσκετ και γυρνώντας κάθε Σάββατο βράδυ στην Προξένου Κορομηλά...

Η μουσική

Τελικά αυτό που νομίζω ότι καθόρισε την ζωή μου ήταν η μουσική. Όχι δεν παίζω μουσική. Ευτυχώς για τους άλλους δεν είχα κανένα μουσικό ταλέντο. Αλλά είχα τόσο πάθος για την μουσική που αυτό κυριάρχησε στην ζωή μου. Και αυτό καθόρισε και τα υπόλοιπα. Από τις σχέσεις μου, μέχρι το τι διάβαζα. Άφησα τον Καζαντζάκη στην εφηβεία μου και χάθηκα στους be boe ρυθμούς των Beatnicks και στην αλητεία τους. Και αυτό το στοιχείο ήταν μάλλον που με τράβηξε πέρα από τους ωκεανούς. Μετά από κάποια χρόνια ο τόπος δεν με χωρούσε. Πήρα την κατιούσα για την Αθήνα, με το που μπήκε η χιλιετία, αλλά ούτε εκεί βρήκα ησυχία. Με έτρωγαν όλες αυτές οι εικόνες, οι ήχοι.... Όλα αυτά τα οποία τα ένιωθα για κάποιο λόγο κληρονομιά μου αλλά ποτέ δεν μπόρεσα ούτε καν να τα αγγίξω. Και πάνω απ' όλα με έκαιγε ο δρόμος. Να βρεθώ στον δρόμο. Και το ένιωθα άδικο που δεν την είχα αυτή την ευκαιρία. Και έτσι όταν βρήκα την ευκαιρία και κάποιες δικαιολογίες, πέντε περίπου χρόνια πριν, έκανα την υπέρβαση μου.

Ο δρόμος

Ο δρόμος είναι ένα βρώμικο στενό στο Lower East Side της Νέας Υόρκης το οποίο τελειώνει σε μία πόρτα πίσω από την οποία κρύβεται ένα βρώμικο και βολικό μπαρ. Ένα από αυτά που μπορείς να κρυφτείς για πάντα και να μην σε ξαναβρούνε. Δρόμος είναι η χαλαρότητα του να ξαπλώνεις στην απέραντη παραλία του South Beach στο Miami με τα θαλασσοπούλια να πετάνε από πάνω σου. Δρόμος είναι τα διώροφα, πολύχρωμα σπίτια στο Richmond, την πρωτεύουσα του Νότου. Είναι τα όπλα που βλέπεις να κυκλοφορούν στις ζώνες των Τεξανών. Το να συναντήσεις κάποια προσωπικότητα τελείως κομμάτια σε κάποιο στενό της Νέας Ορλεάνης. Δρόμος είναι οι φοιτήτριες του Columbus στο Ohio, που είναι σαν να βγήκαν από τον "Ταξιτζή" του Σκορτσέζε. Είναι ο ήχος της κιθάρας του Gary Clark Jr. στο Bright Lights που γεννήθηκε στους δρόμους του Austin. Είναι το ερημωμένο κέντρο του Detroit. Τα Preservation Areas των Ινδιάνων στην South Dakota. Η ερημιά της Indianapolis. Όλα αυτά και δεκάδες χιλιάδες αλλά είναι δρόμος.

Έτσι και αλλιώς όμως ο δρόμος από μόνος του δεν είναι τίποτα. Μία ατέλειωτη ευθεία με τοπία που αλλάζουν αργά. Αυτό είναι. Στην ερημιά της South Dakota. Να οδηγάς ώρες μέσα στο χιόνι χωρίς να συναντήσεις ίχνος ζωής. Οδηγάς και σε κάποια φάση χάνεται ακόμα και ο δρόμος. Και λες μέσα σου «Την έκανα την μαλακία και πήρα λάθος στροφή. Πάω γραμμή Ανταρκτική. Την έχω

πουτσίσει αν μείνω από βενζίνη. Θα με βρουν μετά από εκατομμύρια χρόνια αγέλαστο μέσα στους παγετώνες». Και μετά ξαφνικά βλέπεις ένα σπίτι στο πουθενά. Και σκέφτεσαι «Ρε πούστη μου... Τι να του πω τώρα εγώ αντουνού περί οπλοκατοχής και μαλακίες;» Όποιος ζει εκεί είναι σκληρό καρύδι αλλιώς δεν επιβιώνει. Και εμείς νομίζουμε ότι είμαστε μάγκες... Δεν δίνει πολλά ο δρόμος από μόνος του. Οι πόλεις και οι άνθρωποι που σε φέρνει ο δρόμος δίνουν.

Μια εικόνα που θυμάμαι

Σταμάτησα μετά από ώρες μοναχικής οδήγησης στο Sisseton. Δεν γνώριζα τι σήμαινε Preservation Area. Σταμάτησα γιατί ήταν το μοναδικό βενζινάδικο που βρήκα στον δρόμο μου μετά από εκατοντάδες μίλια. Αντίκρυσά ένα καζίνο δίπλα του θαμμένο στα χιόνια. Ο χρόνος κυλούσε στις αίθουσες του με εξαντλητικά αργό ρυθμό. Ελάχιστοι άνθρωποι έσερναν τα πόδια τους στις παχές βρώμικες μοκέτες. Αυτοί οι άνθρωποι που θα μας χαρακτήριζαν ως «γλωμά πρόσωπα». Γυρίσαν αδιάκριτα τα βλέμματα τους πάνω μας. Δεν νιώσαμε κάποια απειλή. Περισσότερο σαν να ζύγιζαν το μέλλον μας. Σαν να το ήξεραν αλλά έχοντας μία μαγική ιδιότητα να παραμένουν ανέκφραστοι, για να μην μπορούμε να το διαβάσουμε. Ένας από αυτούς, με σκαμμένο πρόσωπο και απροσδιόριστη ηλικία, πλησίασε την παρέα μου και συστήθηκε ως Σόλομων. Ρώτησε αν χρειαζόμασταν κάτι. «It's all about hookers and crystal meth here» (Εδώ τα πάντα αφορούν σε πόρνες και κρυσταλική μεθαδόνη) απάντησε στη σιωπηλή απορία μας. Μετά πρόσφερε τον σκούφο του ως αντάλλαγμα για το καπέλο του φίλου μου. Σοκαρίστηκα. Ένιωσα ότι ήταν βρώμικος. Ένιωσα μία αποστροφή.

Η Αμερική είναι...

Η Αμερική είναι πολλά πράγματα. Δεν είναι μόνο να λες ΟΚ στην οπλοκατοχή και στον ρατσισμό. Είναι πολλά καλά και πολλά άσχημα. Χορεύουν άγγελοι και σατανάδες πιασμένοι χέρι χέρι. Και αυτό την κάνει γοητευτική. Αμερική είναι τα 99 cents slice of pizza με τα οποία την έχω βγάλει δεκάδες μεσημέρια, δίπλα στα δισεκατομμύρια που χορεύουν. Αμερική είναι να κοιτάω από τον ενδέκατο όροφο του δωματίου μου το Empire State Building και να νιώθω εντάξει με το να κοιμηθώ νηστικός το βράδυ γιατί θα σώσω κάποια δολλάρια. Γιατί στην δική μου Αμερική, δεν με νοιάζει το στομάχι μου αλλά το πνεύμα μου. Δεν είναι τυχαίο που το “Birdman” και το “Whiplash” γράφτηκαν για τη Νέα Υόρκη. Η δική μου Αμερική δεν είναι ούτε δρόμος, ούτε άπιαστα όνειρα, ούτε ουρανοξύστες, ούτε απέραντες παραλίες, ούτε μία πλούσια ζωή. Η δική μου Αμερική είναι ένα δωμάτιο με ένα κρεβάτι, μία καρέκλα και ένα γραφείο και τους ήχους του Bitches Brew του Miles Davis. Ήχοι που με κυνηγάνε στα στενά της Νέας Υόρκης με άρωμα από σκετή βότκα. Αυτή είναι η δική μου Αμερική.

**Ο Χρήστος Τερζίδης ξεκίνησε με τη δημοσιογραφία ασχολούμενος με το μουσικό ρεπορτάζ. Στη συνέχεια πέρασε στο μουσικό μάνατζμεντ και αυτή την στιγμή θεωρείται από τους κορυφαίους στον συγκεκριμένο χώρο. Είναι από τους λίγους Έλληνες που έχουν μόνιμη στήλη στην παγκόσμια έκδοση της Huffington post και αυτόν τον καιρό κυκλοφορεί το τέταρτό του βιβλίο, “Άδεια δωμάτια”, εκδ. Παπαδόπουλος.

<http://parallaximag.gr/parallax-view/i-diki-toy-ameriki>